

Els que ens fan millors

Construir relacions a prova de trencadisses és un repte màgic

Foto: Neal Wellons

Ets una introvertida de manual. Vius més cap endins que cap enfora i a vegades, quan la realitat no t'està amiga, et transformes en una tortuga reclosa. No recordes haver-te avorrit ni per equivocació, i creus que tampoc t'has sentit mai sola. Primer, perquè no ho estàs. Segon, perquè et costaria sentir-te'n mentre et quedessin tants llibres per llegir, tantes pel·lícules per mirar, tantes paraules per escriure.

No et cal ningú, doncs, per notar-te acompanyada. I no et cal ningú per aguantar-te sense crosses. Amb tu et bastes. Però reivindiques el nosaltres amb la cara ben alta, convençuda que és un pronom (t'ho diu la gramàtica) i que és un objectiu (t'ho diu l'experiència). No pas perquè el teu jo sigui una meitat que calgui encaixar com sigui amb una altra meitat: el tòpic de la mitja taronja ha passat a la història dels cítrics tronats. Reivindiques el nosaltres en part per egoisme: així com hi ha gent tòxica que convé mantenir a distància, hi ha persones que et fan millor. Només per això ja valdria la pena tenir-les a prop.

Treure partit de la vida també deu voler dir saber crear les complicitats encertades. Nosaltres no és un pronom feble, però és un pronom fràgil. La confiança només es trenca una vegada, i ho fa en mil bocins. Ara bé, construir relacions a prova de trencadisses és un repte màgic. I té recompensa: la garantia de saber que els teus hi són, passi el que passi. Quan et tanques amb pestell perquè t'espanta més que mai el món de fora, agraeixes com mai que algú t'espera -amb paciència infinita- darrere de la porta, ben a punt de donar-te la mà si mai goses sortir de la closca.

